

kach monetarnych, czy o feudalizmie, czy o immunitacie, o powstawaniu polskiej świadomości narodowej czy o konfederacjach — zawsze traktował daną problematykę szeroko i z pełnym uwzględnieniem Śląska, Ziemi Lubuskiej i Pomorza. To samo zaobserwować można w jego cennych syntetycznych ujęciach dziejów Polski do r. 1386 (*Dzieje Polski Średniowiecznej*, Kraków 1926; w pracy zbiorowej: *Polska, jej dzieje i kultura*. Warszawa 1928).

Bardzo szeroko uwzględniał również wspomnianą problematykę w pracy dydaktycznej, żeby tylko wspomnieć chętne i częste powracanie w wykładach, a zwłaszcza na seminariach, do zagadnienia kolonizacji na prawie niemieckim, ewolucyjnej i rodzimej genezy miast polskich, dziejowego stosunku Polski do morza. Cały niemal rok akademicki 1933/34 poświęcił na gruntowne krytyczne przepracowanie wraz z członkami swego seminarium świeżo wydanej pod redakcją A. Brackmanna książki *Deutschland und Polen, Beiträge zu ihren geschichtlichen Beziehungen*, München und Berlin 1933. Chętnie dawał tematy prac dyplomowych takie jak *Działalność gospodarza Henryka Brodatego* (M. Śliwińska), *Gospodarza działalność Henryka IV Probusa* (K. Kalimonówna), *Oclusio viae in Slesiam w XVI wieku* (M. Kowalczykówna), *Podziały terytorialne Śląska XII—XIV w.* (J. Konieczny). Nie jest też przypadkiem, że dwaj jego asystenci tj. nieżyjący już dr Józef Bieniasz i doc. Marian Pelczar rozwinęli działalność naukową i kulturalną w regionie pomorskim.

Prof. Grodecki był członkiem Instytutu Zachodniego. Jedno z najtrwalszych jego dzieł, piękny przekład *Księgi Henrykowskiej*, wraz z obszernym komentarzem wydane zostało przez Instytut Zachodni w 2 tomie *Biblioteki Tekstów Historycznych* (Poznań-Wrocław 1949, ss. 434). Przekład doskonale wierny a zarazem oddany piękną polszczyzną udostępnił nie tylko badaczom i studentom, ale ogółowi społeczeństwa polskiego pulsujący życiem obraz ziemi śląskiej XII i XIII w. (Nagroda państwowa II stopnia). A poza tym całą wszakże pracą naukową i dydaktyczną był jak najbliższy celów i zadań przyświecających Instytutowi Zachodniemu.

Józef Mitkowski

LUCYNA SZNYCER (12 VI 1894 — 31 I 1965)

Zmarła była długoletnim pracownikiem Instytutu Zachodniego w dziale Administracji i Wymiany Wydawnictw. Jako pracowniczka IZ Lucyna Szyncer odznaczała się sumiennością i pilnością, a łącząc pracę zawodową z powierzonymi jej funkcjami społecznymi, które spełniała z całym oddaniem, zdobyła sobie uznanie jako dobra uczynna, zawsze chętnie spiesząca z pomocą Koleżanka.

WOJCIECH MEYSNER (23 XI 1928 — 7 II 1965)

Zmarły był pracownikiem Biblioteki Instytutu Zachodniego. Jako zdolny, całkowicie oddany pracy magazynier, służył Bibliotece przez lat pięć i związał się z nią jak najściślej. Kilka lat ofiarnie i sumiennie spełniał funkcje społeczne głównie w ramach Pracowniczej Kasy Zapomogowo-Pożyczkowej. Obarczony ciężką chorobą, a przecież pełen radości życia, pozostawił po Sobie jak najlepszą pamięć.